

ZUSSENVERDRIET

Eerder verschenen van Maya W.F.

Zussen Trilogie

Zussenleed
Zussenliefde

Boeken van Bloed

Bloedhonger

mayawf.com

[mayawf.schrijfster](https://www.facebook.com/mayawf.schrijfster)

[mayawf.schrijfster](https://www.instagram.com/mayawf.schrijfster)

[maya_wf](https://twitter.com/maya_wf)

Zussenverdriet

Maya W.F.

UITGEVERIJ Lucky Canard

Zussenverdriet

Copyright © 2019 Lucky Canard

Auteur: Maya W.F.

Druk: Pumbo

Uitgever: Lucky Canard

Omslagontwerp: Jay Th.

Vormgeving binnenwerk: Jay Th.

Roman

ISBN 9789082855036

NUR 344

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The day I'll have to say goodbye, that day
is getting closer
That day I've been wishing not to come,
the day of my departure
You can only watch helplessly as I turn
around to leave
And a part of me will die the day I'll have
to let you go.

(De dag dat ik vaarwel moet zeggen, die dag
komt dichterbij. De dag waarvan ik wenste dat
hij niet zou komen, de dag van mijn vertrek.
Je kunt enkel machteloos toekijken als ik mij
omdraai voor vertrek. En een deel van mij
sterft die dag, als ik je moet laten gaan))

Veroordeeld door 2 zussen

Ze kon het niet geloven. Haar 2 dochters, zussen. Uitgerekend zij had 2 dochters op de wereld gezet. En hier stonden ze, gezamenlijk, lijnrecht tegenover haar. Hoe durfden ze. Haar aanvallen, veroordelen, alsof zij verdorie de vijand was. Zij! De hand die ze gevoed had, gebaard had, op de wereld gezet en aan wie zij hun bestaan in de eerste plaats te danken hadden. En nu stonden ze hier tegenover haar en haar veroordelend?! Het was ongehoord en ze verbeet zich om niet totaal uit te vallen maar ze wist dat dat nu geen zin had. Ze wilden nu geen van beiden ook maar iets van haar horen, dat was wel duidelijk.

‘Mam, je gaat dit toch niet echt doen? Na alles wat hij geflikt heeft? Dit is bizar!’

Laura was fel en sprak met stem verhef. Sandra stond er wat stiller bij maar haar blik sprak boekdelen. Ze snoof en keek haar met walging in haar ogen aan.

‘Echt he mam, ik snáp dit gewoon niet. Het ging toch prima zonder hem?’

Sandra vroeg het met een diepe zucht.

‘Nee Sandra, het ging niet prima! Het is een afschuwelijk leven en je vader is eindelijk weer tot zijn positieven gekomen, dat voorspelde ik al de hele tijd, toch? Nou en zie wat er gebeurd is, dat walgelijke mormel heeft hij er uitgezet en hij komt weer terug naar huis, waar hij hoort.’

‘Waar hij hóórt! Hoezo waar hij hoort! En hoezo ging het allemaal niet prima? Je was toch beter af zonder hem? Of vond je dat zelf niet?’

Ze raakte nu echt geïrriteerd.

‘Laura het ging helemaal niet prima en dat weet je best. Ik ben eenzaam en heb gewoon een rotleven.’

‘Je vertelde ons dat je wel degelijk bij mensen werd uitgenodigd en langsging, hoe kun je dan eenzaam zijn?’

‘Ik was eenzaam omdat ik altijd ergens naartoe moest! Niemand komt naar mij! Ik zit hier maar alleen, te wachten op anderen!’

‘Misschien had je daar eerder aan moeten denken dan toen je constant bij elke huwelijks crisis die je had iedereen eruit gooide omdat ze iets durfden te zeggen over dat geweldige huwelijk van je.’

Laura snauwde het eruit en ze moest zich enorm inhouden om dat brutale wicht niet een tik in haar gezicht te geven.

Hoe haalde ze het in haar hoofd, ze mocht dan al wel volwassen zijn inmiddels, ze had nog steeds respect op te brengen.

‘Laura ik hoef mij helemaal niet te verantwoorden tegenover jou, ik weet werkelijk niet waar je je mee bemoeit nu en het gaat je ook gewoon niets aan. Je vader is weer tot zijn positieven gekomen en heeft ingezien dat die hoer hem volledig ingepakt had en opgezet tegen mij. Gelukkig ziet hij dat nu ook zelf in en hij kan niet wachten om weer thuis te komen, bij mij.’

Sandra keek naar haar voeten.

‘Nou dan is dat dus beklonken he, volgens mij is er niet zo heel veel wat we nog kunnen zeggen.’

‘Dat klopt. We gaan de huur van dit huis opzeggen en ik verhuis naar zijn nieuwe woning.’

‘Je gaat dáár wonen?! In dat huis dat hij met zijn vriendin gekocht heeft? Dat meen je toch niet echt he, waarom zou je dat willen?’

‘Laura, dat is heel simpel. Hij heeft het helemaal niet met haar gekocht, hij heeft het zelf gekocht. En ik wil al mijn hele leven een drive-in woning en dat is dit. Zij is er allang al uit. Het enige is dat ik er eerst flink aan de gang moet met de inrichting want het ziet er niet uit. Echt vreselijk, maarja, dat soort heeft natuurlijk totaal geen smaak.’

‘Wat bedoel je met dat soort mam, haar werk in het oudste beroep ter wereld of haar donkere huidskleur.’

Laura had het duidelijk spottend bedoeld en inmiddels was ze echt helemaal klaar met haar jongste dochter, de brutaliteit van dat kind kende werkelijk geen grenzen.

‘Je weet best wat ik bedoel. Enfin, hier blijven kan ook niet, want dat hebben jullie fijntjes met elkaar volkomen onmogelijk gemaakt voor ons. De overbuurman kijkt ons met de nek aan en je vader loopt een serieus risico om in een gewelddadige ruzie met hem terecht te komen. Hier kunnen we echt niet blijven.’

‘Dat is niet onze schuld! Dat is zijn eigen schuld! Zijn gedrag toen jij in Australië was met die hoer hier in huis.’

Sandra verhief haar stem inmiddels ook.

‘Niets van waar! Het zijn gewoon een stelletje achterlijke lui hier in dit gat die zich overal mee willen bemoeien en daar wil ik vanaf. Ik wil er niets meer over horen van jullie, over en uit. Jullie hebben hier niets over te zeggen en jullie weten totaal niet waar je het over hebt, dus klaar, geen woord meer. En Sandra, die kist met spullen van je vader wil ik per direct terug hebben, is dat duidelijk? Je had geen enkel recht om die spullen mee te nemen, het is pure diefstal. En ze komen nú terug, begrepen?’

‘Mam, dat hebben we voor jou ged..’

‘Nú Sandra! En geen woord meer! Ik wil het niet horen! Niets meer van jullie, hoe durven jullie je hiermee te bemoeien!’

Ze zag dat haar beide dochters zich van binnen opvrat en nog veel meer tegen haar in wilden brengen maar ze gaf ze geen kans.

Wat dachten ze wel, brutale nesten, alsof ze iets te zeggen hadden over haar leven en haar huwelijk. Ze waren haar kinderen en zo hadden ze zich maar te gedragen.

Sandra bewoog als eerste en draaide zich om, vlak daarna gevolgd door Laura.

‘Wat jij wil, dag mam.’

Haar dochters liepen samen de kamer uit, ze deden de deur achter zich dicht en reden in Sandra’s auto weg.

Eindelijk, ze waren weg. Ze voelde zich uitgeput door deze hele woordenwisseling en ze begreep werkelijk niet waar die 2 het lef vandaan haalden om haar zo toe te spreken, wie dachten ze wel dat ze waren.

Renée liet zich op de bank vallen, moe en slap. Maar ze was evengoed voldaan, haar leven was weer op orde, bijna. Ze kon zich vol richten op het inrichten van het nieuwe huis, haar droom, een drive-in woning wat ze altijd al gewild had, al sinds haar halfzus zo’n woning gekocht had jaren geleden. Het was Francois die het nooit wilde. Niet eens het type woning maar überhaupt een woning kopen. Hij bleef altijd maar roepen dat hij nergens aan vast wilde zitten en dat dat niet goed was. Met een huurwoning was je flexibeler en met een enorme schuld zoals een hypotheek kwam je

alleen maar in de problemen. Maar die zwarte hoer van hem had hem er duidelijk ingeluisd en opeens had hij wel een huis gekocht. Het was ongehoord maar je moest een gegeven paard niet in de bek kijken. Hij was tot zichzelf gekomen en had eindelijk begrepen wat zijn plaats was. De hoer was op straat gezet en hij was netjes bij haar teruggekeerd, gewoon, zoals het hoort. En zij kon zich nu concentreren op het inrichten van haar nieuwe woning, het mooi maken want dat kon zo'n zwarte hoer natuurlijk niet.

Renée zou wel even laten zien wat smaak was en hoe je een huis moest inrichten, daar zouden anderen nog wel wat van kunnen leren. Iedereen zou het prachtig vinden als ze eenmaal klaar was. En Francois? Francois zou ze natuurlijk ook wel even goed duidelijk maken dat hij een enorme fout had begaan. Deze misstap ging ze hem flink inwrijven de komende jaren zodat hij netjes naar haar zou luisteren. Een nieuwe misstap accepteert ze niet meer, maar dat had hij wel begrepen nu. Hij had natuurlijk enorme spijt en begreep heel goed hoe fout hij was. Maar het kon geen kwaad om hem daar ruim voldoende aan te blijven herinneren voor het geval hij weer iets idiotoots in zijn hoofd zou halen, dat moest natuurlijk te allen tijde voorkomen worden.

Ze zou blij zijn als ze hier weg kon, het wonen in dit achtergebleven gehucht was een totale hel voor haar. Iedereen bemoeide zich maar met haar en

had opeens een mening over haar, haar man en haar huwelijk, hoe durfden ze, alsof dat een ander iets aanging.

Het nieuwe huis aan de andere kant van de stad zou een enorme opluchting betekenen. Het was jammer dat die zwarte hoer het zo vreselijk lelijk had ingericht en ze zoveel werk eraan had om het bewoonbaar te maken maar het was niet anders. Definitief verhuizen moest dus nog eventjes wachten maar als het eenmaal zover was dan zou haar perfecte leven beginnen, eindelijk.

Ze glimlachte en voelde zich zwaar ingenomen met zichzelf. Het was een heerlijke zoete overwinning toen Francois vorige week voor de deur stond en het voelde heerlijk als ze er aan terugdacht.

Renée was bezig met de afwas toen de bel ging. Ze droogde snel haar handen af en liep de gang in naar de voordeur. Ze zag door het glas dat het Francois was en raakte direct al geïrriteerd. Wat kwam die lamlul nu weer doen. Met een boos gezicht trok ze de deur open.

‘Wat kom je doen?’

Hij stond een beetje bedremmeld voor haar, in zijn rechterhand had hij een bosje bloemen en hij keek naar zijn voeten.

‘Ikke... Nou, ik dacht eh... Deze zijn voor jou!’

Hij stak haar het bosje bloemen toe.

Ze keek ernaar, niet echt haar kleur of haar favoriete bloemen maar goed, het ging om het gebaar.

‘En waar heb ik dat aan verdiend?’

‘Ehm, gewoon. Ikke... Tja...’

Hij haalde zijn schouders op, keek half achter zich, draaide zijn gezicht weer naar haar toe.

Ze zag aan de overkant de gordijnen bewegen, natuurlijk, de halve straat was weer vreselijk nieuwsgierig en wilde duidelijk niets missen van wat er hier gebeurde.

Renée nam de bloemen van hem over.

‘En wat wil je hier nu mee?’

Hij haalde opnieuw zijn schouders op.

‘Ehm... Tja... Eh... Conchita is weg...’

Ze trok een wenkbrauw op.

‘Werkelijk? Je gaat mij toch niet vertellen dat je weer tot je positieven gekomen bent? En schiet op, kom nu naar binnen, want ik wordt helemaal naar van die bemoeizuchtige lui hier in de straat die alles begluren.’

Ze deed een stap opzij en Francois kwam de hal in.

‘Nou, dan zal ik deze maar in water zetten he? Wat sta je hier nog, loop door.’

Hij deed de deur zelf achter zich dicht terwijl zij doorliep naar de keuken om een vaas te zoeken waar ze de bloemen in kon zetten.

‘Wil je koffie?’

‘Eh, wat mop, ja eh, lekker, doe maar.’

Renée deed koffie in het koffiezetapparaat en terwijl het water doorliep vulde ze een vaas, knipte ze de onderkant van de steeltjes en zette de bloemen erin.

Daarna liep ze met 2 koffiekopjes de kamer in waar Francois op de bank zat. Hij zat in zijn typerende schuldbewuste houding met zijn schouders naar beneden getrokken, zijn handen in elkaar tussen zijn knieën en keek naar de grond.

In stilte roerden ze beide in hun koffie, hij zoals altijd met een half potje suiker erin, zij met wat gekookt water en veel melk, ze kreeg altijd buikpijn van sterke of zwarte koffie.

‘Waar is Berrel?’

‘Wat, die kat van jou? Die is dood. Ja geen idee hoor, dat stomme beest. Hij wilde niet meer opstaan en je weet best dat ik het vreselijk druk heb dus dat kon ik er niet ook nog bij hebben. Het was jouw kat he, dus ik begrijp werkelijk niet waarom je hem niet hebt meegenomen, alsof ik er tijd voor had om voor te zorgen.’

‘Conchita hield niet van katten...’

Hij mompelde het zachtjes terwijl hij een slok koffie nam.

‘Ja wat interesseert mij dat nu, dat die zwarte hoer niet van katten houdt zeg, het was jÓuw kat, jij had er voor moeten zorgen, je had geen enkel recht om dat van mij te vragen, ik heb nooit gevraagd om die stomme kat.’

‘Je hebt gelijk. Dat had ik niet moeten doen.’

‘Als je dat maar goed begrijpt. Maar goed, het stomme beest is dus dood. Hij wilde niet meer overeind komen. Ik heb hem nog een paar keer naar zijn waterbakje gesleept toen ik uit mijn werk

thuis kwam maar hij was duidelijk te stom om te snappen dat hij moest drinken dus toen ik vorige week thuis kwam lag hij dood in de keuken. Ik heb hem maar naar de dierenarts gebracht om hem op te ruimen. Ik wil ook geen kat meer, hoor je dat? Geen katten meer in huis.'

'Ik hoor je. Goed, geen katten meer, dat is goed. Honden?'

'Dat weet ik nog niet. Misschien. Nu nog niet in ieder geval, veel te veel afhankelijkheid en daar kan ik niet tegen. Ik heb wel wat vrijheid nodig. We kijken wel, in de toekomst.'

Ongemerkt waren ze duidelijk al aan het praten over hoe hun leven er uit zou zien. Ze hoefde er ook niet over na te denken of ze hem weer terug zou nemen. Natuurlijk zou ze hem terugnemen. Zo was het immers bedoeld, man en vrouw, tot de dood je scheidt. Maar ze genoot ervan om hem zo te zien, schuld bewust, angstig en onzeker of ze hem weer zou accepteren.

'Dusse... Ik kan weer terugkomen hier?'

Ze verslikte zich bijna in haar koffie.

'Nee Francois, natuurlijk niet hier, wat denk je zelf. Jij en de overbuurman zijn met elkaar op de vuist gegaan, leven hier is onmogelijk voor je, dat kan echt niet meer. En bovendien zijn die lui hier zo vreselijk nieuwsgierig, ze bemoeien zich overal mee dus dat wil ik niet. Nee, jij hier terugkomen is

echt geen optie, onmogelijk. Ik verhuis naar jouw nieuwe huis.'

Hij keek haar al iets opgewekter aan. Zou hij echt begrijpen wat ze nu gezegd had? Dat ze zo aardig en goed was om over haar hart te strijken en hem terugnam? Zou hij begrijpen hoe gelukkig en dankbaar hij moest zijn dat ze dat deed? Waarschijnlijk niet, die man was veel te dom om dat in te zien.

'Francois, het huwelijk is heilig, dat weet je. Scheiden... Scheiden dat doe je gewoon niet, het hoort niet, begrijp je dat? En dat hele gedoe van je, dat beschouwen we maar als een tijdelijke idiote beveliging. Ik begrijp nog steeds niet waarom je mij dat hebt aangedaan maar ik ben blij dat je nu eindelijk inziet dat je volkomen fout zit. Een verontschuldiging is dus wel op zijn plaats. Je hebt neem ik aan toch wel enorme spijt van die onzinnige acties van je?'

'Jaja, natuurlijk! Ik zat vreselijk fout, het is allemaal mijn schuld. Ik ben echt enorm dankbaar dat je dit doet en dat we weer gewoon door kunnen samen. Het zal niet meer gebeuren.'

'Nee dat zal het zeker niet. Volgende keer ben ik niet zo vergeeflijk hoor je dat? Dan accepteer ik het echt niet meer hoor. Denk daaraan!'

'Natuurlijk. Wanneer denk je te kunnen verhuizen?'

Ze zuchtte hardop.

‘God Francois, dat kan echt niet nu meteen he. Ik heb laatst dat huis bekeken en het ziet er niet uit natuurlijk. Vreselijk wat dat zwarte mokkel gedaan heeft. Dat soort heeft echt totaal geen smaak, het ziet er verschrikkelijk uit, daar kan ik echt niet in leven dus het zal helemaal opnieuw gedaan moeten worden. Die gordijnen alleen al, afschuwelijk! Je denkt toch niet dat ik daarin kan wonen?! Dat moet echt helemaal overnieuw gedaan worden he, dat begrijp je toch wel?’

‘Wat jij wilt. Richt het maar helemaal in zoals jij dat wil, alles is goed, als jij je er maar thuis in voelt, dat is het allerbelangrijkste. Wat jij mooi vindt.’

‘Ja dat begrijp ik ook wel. Jij hebt ook al kraak nog smaak dus natuurlijk komt het op mij aan. Maar goed, ik ga wel aan de slag en zal er een normaal huis van maken. Zodra dat gedaan is zal ik hier de huur opzeggen en kan ik verhuizen.’

Francois zette zijn kopje op de salontafel.

‘Goed goed. Dan eh... Dan ga ik maar weer en dan eh... Dan hoor ik wel van je wanneer je iets komt doen?’

‘Je hoort van mij. Ik kom van de week wel om wat dingen op te meten en te bekijken. Laat maar een sleutel achter zodat ik er in kan.’

‘Oh een sleutel. Die heb ik nu niet bij me, ik zal ‘m vanavond of morgen in de bus gooien, is dat goed?’

‘Doe maar vanavond dan, ik heb toch nog een les vanavond en dan kan ik morgen meteen komen opmeten.’

Hij stond op.

‘Goed. Goed. Dat is dan geregeld?’

‘Ja Francois. Dat is geregeld. Maar ik herhaal, je moet dit niet nog een keer wagen he, ik duld dit niet meer hoor, dit gedrag van je, hoor je me?’

‘Ja ja, natuurlijk, ik begrijp het. Goed, ik ga dan maar weer.’

‘Ja, ga jij maar weer.’

Hij liep naar buiten en ze hoorde zijn auto starten en weggrijden.

Renée voelde zich geweldig. Hij kende eindelijk zijn plaats weer, zoals het hoort. En laat nu iedereen nog maar eens vertellen dat hij niet terug zou komen en dat hun huwelijk zo slecht was. Ze had een prima huwelijk, als hij zich maar gewoon aan haar regels zou houden, zich zou gedragen zoals het hoorde, dan was er niets aan de hand en was alles goed. Ze pakte de kopjes en ging in de keuken verder met de afwas.

Alles was goed. Ze begon al te denken aan nieuw behang, kussentjes, misschien wat nieuwe eetkamer stoelen. Het zou een geweldig mooi huis worden als zij er maar mee aan de slag kon gaan. Morgen eerst maar eens wat boeken met behangvoorbeelden en wat verfstaaltjes ophalen en dan door naar het huis om te kijken wat het mooiste stond.

Renée ging direct voortvarend te werk. Francois had inderdaad toen ze later op de avond bezig was

met het geven van rijles de sleutel in de brievenbus gedaan en ze kon de volgende dag zijn huis in.

Al vroeg in de ochtend reed ze daar naartoe en parkeerde haar auto op de parkeerplaats recht voor de voordeur. Toen ze uitstapte liep er bij het huis van de burens net iemand het balkon van de eerste verdieping op en keek haar aan.

Vrolijk zwaaide ze naar de onbekende vrouw.

‘Da-ag! Ik ben de nieuwe buurvrouw! Ik kom later nog wel even wat uitgebreider kennis maken!’

Glimlachend opende ze de voordeur en stapte naar binnen, de trap op naar de bovengelegen keukens en woonkamer.

Wat een inrichting! Dat zwarte mokkel had echt totaal geen smaak, het zag er niet uit. Overal tierlantijntjes en frutseltjes en troep. Dat moest maar meteen weg allemaal want dit kon natuurlijk niet. Veel te veel zwart en glimmende rotzooi naar haar zin.

Ze zag al voor zich hoe een mooie pakketvloer hier zou staan, chic moest het worden. Ze begon wat dingen op te meten en te bedenken en ondertussen zette ze voor zichzelf koffie. Zodra ze een en ander had opgeschreven pakte ze haar spullen weer en vertrok naar de binnenstad. Ze besloot de auto te laten staan en lopend te gaan, het was tenslotte vlakbij en ze wilde wel even weten hoe lang het precies lopen was richting centrum.

Het viel haar alles mee, de locatie van haar nieuwe woonplek was echt ideaal en ze zag zichzelf al

helemaal zitten met een dagelijks wandelingetje voor verse croissantjes. Dat had Francois dan toch wel goed bekeken.

De hypotheek was ook alleszins gunstig. In het huis had ze de hypotheekakte gevonden en daaruit bleek dat Francois een hele voordelige hypotheek via zijn werk had kunnen afsluiten. Blijkbaar had hij toch wel ergens wat hulp gehad van iemand want ze kon zich niet voorstellen dat hij dat helemaal zelf had bedacht.

Renée ging een aantal winkeltjes binnen en nam wat kleurstaaltjes, stofstaaltjes en 2 boeken met behangpapier mee. In het zonnetje wandelde ze terug naar het huis waar ze alle spullen op de eettafel neerlegde.

Wat was dat een lelijke aftandse eettafel zeg, maar goed dat ze straks haar eigen mooie eethoek mee zou verhuizen, dat zou aanzienlijk beter staan.

Ze bladerde nog wat in de boeken, kruiste hier en daar iets aan en schreef wat op aan gewenste spullen. Ze maakte wat berekeningen voor de wanden en gordijnen en besloot toen dat het wel genoeg voor vandaag was. De boeken en staaltjes liet ze achter en ze reed weer terug naar haar eigen oude huurwoning.

De volgende dag kreeg ze onverwachts bezoek. Sandra had bedacht dat het tijd werd voor een goed gesprek. Ze zat hier helemaal niet op te wachten, haar oudste dochter die haar blijkbaar kwam

vertellen wat ze moest doen. Alsof Sandra daar iets over te zeggen had.

Sandra voelde zich duidelijk niet op haar gemak toen ze in de stoel tegenover haar plaatsnam.

‘Mam..’

Ze begon wat weifelend maar zette toch door.

‘Mam, er moet mij toch iets van het hart.’

‘Ga je mij nu weer vertellen wat ik moet doen? Dat doe ik bij jou toch ook niet, jij gaat gewoon ook altijd je eigen gang.’

‘Nee, ik wil je niet vertellen wat je moet doen, je hebt gelijk, dat gaat mij niet aan en het is niet aan mij om je dat te vertellen.’

‘Nou, dan begrijp ik niet goed wat je komt doen na je laatste bezoek. Moest Laura niet mee om je te ondersteunen?’

Sandra zette met een zucht haar koffiekopje op tafel.

‘Dat is niet eerlijk mam en nee, Laura is natuurlijk niet mee, die is gewoon in Amsterdam aan het werk. Ik begrijp gewoon totaal niet waar je mee bezig bent. Ik hoor je als je zegt dat je soms eenzaam bent en dat je erg veel moeite hebt om aan een nieuw leven te wennen. Het is ook moeilijk en ik en Freek maar ook Laura hebben echt wel ons best gedaan om je daarin te helpen en te steunen. Blijkbaar heb je dat niet zo ervaren of was het onvoldoende. Dat begrijp ik. Ik vind ook dat het wel eens tijd wordt dat je er op een betere manier mee omgaat dan je tot nu toe gedaan hebt. Ik vind het

ook echt onvoorstelbaar dat je die vent gewoon weer zo makkelijk terugneemt, zonder het ook maar ergens over te hebben staat hij op de stoep en hop, alles is weer goed en jullie gaan gewoon zonder slag of stoot weer verder alsof er niets gebeurd is.'

'Nou nou, dat zonder slag of stoot kun je wel vergeten natuurlijk. Reken maar dat je vader dondersgoed weet wat hij mij allemaal heeft aangedaan en dat vertel ik hem ook wel duidelijk.'

'Ik had niet anders verwacht. Maar dat is niet wat ik bedoel. Hij heeft je enorm vernederend, jullie huwelijk is nooit goed geweest en Laura en ik kunnen ons nauwelijks iets anders herinneren dan al die ruzies die jullie altijd al hadden, dus nu jullie eindelijk uit elkaar waren snap ik gewoon niet dat je dan na alles wat er in de afgelopen periode gebeurd is gewoon weer samen verder gaat.'

Ze begon zich alweer op te winden en rolde met haar ogen.

'Luister Sandra, dat jij dat niet begrijpt kan ik niets aan doen. Ons huwelijk is prima, altijd geweest. Ik heb geen idee waar je het over hebt met al dat gezeur over ruzies altijd, leugens zijn het, gewoon leugens. En uit elkaar.. Dat was maar een tijdelijke situatie. Scheiden. Scheiden dat hoort niet, dat doet onze generatie gewoon niet, ik begrijp niet waarom je daar zo op aanstuurt.'

'Jouw generatie doet dat niet? Kom op zeg, jouw generatie heeft het uitgevonden! De generatie van

jouw ouders deden dat niet. En ruzies, oh echt wel, jullie doen niet anders, ons hele leven al, de hele jeugd was een aaneenschakeling van ruzies en vechtpartijen, of ben je die plant door de ruit vergeten en het gegooi met serviesgoed en die stofzuiger die je hem naar zijn hoofd hebt gesmeten? Jullie kunnen niet eens op een normale toon tegen elkaar praten en schreeuwen altijd tegen elkaar.'

'Ik heb werkelijk geen flauw idee waar je het over hebt. En schreeuwen, ruzie maken. Ik snap werkelijk niet wat je bedoeld, wij schreeuwen nooit naar elkaar.'

'Nee nou wordt 'ie mooi zeg, wil je echt hier en nu beweren dat jullie een goed huwelijk hebben, nooit schreeuwen, vechten of ruzie maken?'

'Ja! Eerlijk Sandra, waar haal je deze onzin nu weer vandaan.'

Ze werd inmiddels echt boos over al die leugens van haar oudste dochter. Wat een verzinsels weer, ongetwijfeld waren zij en Laura elkaar al een hele tijd aan het opstoken en gek maken.

Sandra zuchtte weer.

'Goed. Goed mam. Het maakt ook niet uit. Wat jij wil, echt, ik vind het allemaal best. Maar waar het om gaat is dat ik het niet meer trek. Ik kan hier niet meer tegen. Al die jaren gaat het al zo; Jullie ruziën en iedereen en de halve wereld wordt er aan zijn haren bijgetrokken en dan opeens besluiten jullie dat het weer goed is en mag niemand zich ergens mee bemoeien of er iets van zeggen of

vinden en moeten we allemaal weer zwaar respect hebben voor hem en voor jou en ik.. ik kán het niet meer.'

'Wat bedoel je nu eigenlijk te zeggen want ik begrijp helemaal niets van wat je allemaal zegt en beweert nu.'

'Ik stop er mee mam. Ik stop ermee. Jij moet zelf weten wat je doet, dat is allemaal prima, echt, wat jij wil, wat hij wil, zoek het uit. Maar ik doe niet meer mee. Freek en ik doen niet meer mee.'

'Waarmee lieverd?'

'Met jullie showtje. Met jullie naar de buitenwereld doen of alles perfect is.'

'Ik begrijp er nog steeds niets van.'

Sandra stond op en pakte haar tas en zonnebril.

'Ik wil er niets meer mee te maken hebben. Niet met jou, niet met hem, niets meer. Met jullie. Freek en ik zullen niet meer langskomen.'

Renée zette met een klap haar koffiekopje op tafel en het maakte een scherp geluid op het glas.

'Vertel je nu werkelijk dat je mij mijn kleindochter zult afnemen?'

'Ik ben bang van wel. Ik vind dat ook naar voor je maar het is niet anders. We willen er geen onderdeel meer van vormen. We zullen niet meer op visite komen en ik wil ook niet dat jij nog op visite komt. En hij al helemaal niet. Ik wil niet meer belen en ik wil gewoon geen contact meer. Tenzij je deze onzin niet doorzet en die zak laat doodvallen in het gat waar hij thuishoort.'

‘Ben je niet wijs? Probeer je mij nu gewoon te chanteren?! Zodat ik maar doe wat jullie willen?’

‘Niet jullie, ik spreek enkel voor mijzelf en voor Freek. Wat Laura doet en denkt moet zij weten. Als ze al iets vindt want ze heeft het weer eens veel te druk met god mag weten wat allemaal.’

‘Chantage! Hoe haal je het in je hoofd!’

Sandra haalde diep adem en op rustige toon antwoordde ze haar.

‘Nee mam. Geen chantage. Ik zei al, je moet gewoon lekker doen wat jij wil. En ik ook. Dit is wat ik doe. Ik kan er niet meer tegen en ik stop hier, dit is waar ik de grens trek, ik kan niet meer en ik wil niet meer.’

Renée stond nu ook op en ze voelde haar wangen gloeien.

‘Eruit! Chanteren! Een stapel idiote beweringen en leugens, leugens! Eruit! Maak dat je wegkomt! Ik wil je niet meer zien, hoe durf je!’

‘Dag mam.’

Sandra draaide zich om en liep de deur uit. Renée bleef enkele minuten compleet buiten adem naast de bank staan. Was de wereld gek geworden? Hoe kon dit! Ze zou haar kleindochter kwijtraken, dat kon toch niet waar zijn? Leugens waren het. Ze had een prima huwelijk en dat was nu wel bewezen, nu Francois gewoon weer netjes terug was gekomen.

Ze hijgde en moest naar adem happen.

Een krankzinnige situatie, dat was het. Maar ze liet zich niet gek maken, oh nee, dat zou niet gebeuren.

Ze liep naar de telefoon die op de tv stond en tikte het nummer van Laura in. Al na een paar keer overgaan werd er opgenomen en hoorde ze de stem van haar jongste dochter.

‘Hebben jullie dit samen bekookstofd? Jullie willen geen contact meer?’

De andere kant van de lijn bleef stil. Daarna hoorde ze Laura aarzelend antwoord geven.

‘Mam... het is gewoon een beetje moeilijk. Ik heb met Sandra gesproken ja, ik weet dat ze het even niet trekt. Maar het is toch ook gewoon een beetje raar? Ik bedoel, hij gaat tijden lang vreemd met een hoer uit een goedkoop bordeel, jij gaat hals-overkop naar je broer in Australië, terwijl jij weg bent trekt zij in, als je thuiskomt gaat hij weg en samenwonen met haar, jij klaagt alleen maar dat hij nu opeens wel rijst eet terwijl hij dat bij jou niet lust. Maanden later staat hij met een goedkoop bosje bloemen van een tankstation op de stoep en jullie gaan gewoon weer vrolijk verder alsof er niets aan de hand is. Dat is toch ook niet helemaal normaal?’

‘Zo is het helemaal niet gegaan! Wat bezielt jullie toch om al die leugens te verspreiden!’

Het bleef weer even stil aan de andere kant van de lijn en ze vervolgde op een iets rustigere toon.

‘Nou goed, laat ook maar. Ik begrijp er gewoon helemaal niets van. Komen jullie eten zondagavond? Ik was van plan om stoofpeertjes te maken, daar ben je zo dol op.’

‘Mam, daar is Sandra dol op, ik lust die dingen niet.’

‘Oh nouja, wat maakt het uit. Kipfiletje dan?’

‘Ja, dat is wel lekker. We zijn er dan wel om een uurtje of 4, is dat goed?’

‘Dat is goed. Tot dan lieverd!’

‘Ja, tot zondag.’

De telefoonlijn klikte en haar jongste dochter had opgehangen. Gelukkig, die deed tenminste nog wel normaal.

Ze verheugde zich op zondag, gezellig als Laura met haar man op visite kwam. Ze had haar schoonzoon vanaf het begin af aan al gemogen. Sandra natuurlijk niet. Ze had nooit begrepen wat haar probleem met hem was maar Sandra moest hem niet. Het was wel duidelijk dat er een structureel probleem was met Sandra en dat ze blijkbaar met niemand overweg kon.

Nou, dan was het ook wel duidelijk dat het niet aan haar lag maar aan Sandra, die had blijkbaar wat sociale problemen die ze zelf maar moest oplossen. Het was niet langer aan haar in ieder geval.

Renée liep naar boven om zich om te kleden, ze moest nog een rijles geven vanmiddag en ze wilde voor die tijd nog het huis aan kant hebben.

Eigenlijk wilde ze ook nog even naar de slager voor het eten van zondag, dan had ze dat ook maar vast gedaan.

Er waren drukke tijden aangebroken zo, met haar eigen huishouden, haar werk voor haar rijsschool en nu ook nog dat nieuwe huis helemaal opknappen en inrichten. Ze had het erg druk de komende tijd dus kon ze zich ook niet al te druk blijven maken over Sandra, ze had wel iets beters te doen. Sandra was niet belangrijk meer nu. Jammer van Freek want ze mocht hem graag en dan ook nog haar kleinkind dat ze nu misschien een tijdje niet zou zien maar ja, dat was niet haar keuze. Dat was Sandra. Ze besloot ter plekke er niet meer aan te denken, het was haar kostbare tijd gewoon niet waard.

Ze liep naar boven en dacht aan de opmerking van Sandra, dat haar generatie het scheiden had uitgevonden. Wat een waanzin zeg, zo'n opmerking. Iedereen wist dat de generatie van haar dochters maar te pas en te onpas bij het minste of geringste al ging scheiden, idioot gewoon. Zij wist wel beter. Dat deed je gewoon niet, het hoorde niet. Je vocht voor je huwelijk, zoals zij. Zoals ze altijd gedaan had, vanaf de allereerste minuut, al die jaren geleden inmiddels.